



RESSÒ DE LA PARAULA

El pa



Cada any la campanya de Mans Unides ens posa davant els ulls el terrible problema de la fam en el món. És a dir, el *nostre* problema de la fam en el *nostre* món. Cal dir-ho així, perquè aquesta paraula «món» no evoqui una realitat llunyana i, per tant, estranya. La campanya, que va néixer i se sustenta en un voluntariat cristià majoritàriament femení, pretén, en primer lloc, que ens deixem afectar pel sofriment de les persones que moren de fam o no tenen accés a una alimentació digna.

Aquest objectiu ens sol recordar la importància del pa.

El pa (el pa de blat o els seus equivalents) és un símbol fonamental en totes les cultures del món. Ho és perquè la fam és essencial a l'ésser humà. Què és la persona humana?... Un ésser famolenc. Què necessita tota persona humana per a viure?... Sadollar constantment la seva gana. El pa és el més necessari per a l'ésser humà.

Un expert feia una xerrada a un grup de voluntaris d'una ONG. Per a motivar-los en la seva tasca va anar anotant en la pissarra una llista de necessitats que tenim els humans per a sobreviure. Veient aquesta llista, la meua impressió va ser que es quedava curt.

Llavors vaig recordar una anècdota que conten de Rilke.

Anant cada dia a la universitat a París en companyia d'una amiga, el poeta trobava una dona que pidolava al carrer. Ell mai no li donava res, mentre que la companya solia donar-li una moneda. La jo-



ve li ho va retreure i el poeta respongué: «Li hauríem de regalar quelcom al seu cor, no sols a les seves mans». L'endemà, Rilke va arribar amb una esplèndida rosa, la va posar a la mà de la dona, que, alçant la vista, va mirar el poeta, s'aixecà com va poder, prengué la seva mà i la va besar. Després, se'n va anar, estrenyent la rosa en la seva falda. Durant una setmana ningú no la va tornar a veure, però vuit dies després, la captaire va aparèixer de nou asseguda en la mateixa cantonada, silenciosa, immòbil com sempre. «De què haurà viscut tots aquests dies que no va rebre res?», va preguntar la jove. «De la rosa», va respondre el poeta.

La fam que sembla més «urgent» és la que se sent a l'estómac; la seva solució és el pa físic, que

aconsegueix la sàtiat durant una estona. La fam que es viu en les emocions i sentiments, es pot sadollar amb teràpies, exercicis, conductes, gestos...; el seu efecte és una mica més durador (com ara, una setmana, després de la impressió de rebre una rosa com a signe de proximitat i afecte). La fam que es viu al cor se sadolla amb l'acceptació d'una Veritat, un Bé, un Amor sense límits.

Jesús va donar menjar, va sadollar gratuïtament els estómacs d'una multitud. Quan va explicar el que havia passat deixà desconcertats els seus deixebles:

«Us ho ben asseguro: vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat saciats. Però no us heu d'afanyar tant per l'aliment que es fa malbé, sinó pel que dura i dona vida eter-

na. I el Fill de l'home us donarà aquest aliment, perquè Déu, el Pare, l'ha acreditat amb el seu segell» (Jn 6,26-27).

Més tard arribarà a dir: «jo soc el pa de vida» (v. 35). És a dir, l'única cosa necessària per a sadollar la gana i continuar vivint. L'única cosa urgent i necessària perquè qualsevol persona humana visqui.

Ben entès que fou el mateix Jesús qui va alimentar la multitud que patia amb l'estómac buit. Per a ell no eren tres pans, sinó un només; els dos primers són un signe, un senyal, del «veritable-autèntic pa de Vida».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Transhumanisme i narcisisme (II)

L'ideal del transhumanisme és l'ésser autosuficient. Aquest és, també, l'objectiu del narcisisme. Narcís no necessita l'amor de ningú, tampoc no està disposat a entregar-se a ningú. Viu emmirallat en si mateix, frueix de vincles esporàdics, líquids, en paraules de Zygmunt Bauman, però tem qualsevol forma de compromís a llarga distància. Aspira a l'autosuficiència, a no ser dependent, ni emocionalment, ni eco-

nòmicament de ningú. La idea de la dependència física l'aterra. La possibilitat que la tecnologia pugui garantir aquesta autosuficiència dona aire al seu somni i enllaça, profundament, amb les seves aspiracions més íntimes.

En el cas, però, que aquesta hipòtesi sigui realitzable, la pregunta que emergeix és la següent: Com es mantindran els llaços socials si els individus que

configuren la societat són organismes superperfeccionats?

La pregunta no és irrellevant tenint en compte que la vulnerabilitat és la principal arrel de la relació, del vincle social. Tal com expressa Jean Jacques Rousseau (1712-1778), mitjançant la seva hipòtesi política del contracte social i, en la filosofia contemporània, Martha Nussbaum (1947), la nostra sociabilitat està intrínsecament lligada a la nos-

tra inseguretat, a la nostra vulnerabilitat. Ens vinculem, perquè ens necessitem, perquè no podem viure sols, perquè experimentem el desig de l'altre. Sols no ens sortim. La societat emergeix com a conseqüència d'aquesta vulnerabilitat. A la vegada, ens costa viure junts, però ens necessitem per resoldre les múltiples necessitats que patim.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El pan

Cada año la campaña de Manos Unidas nos pone ante los ojos el tremendo problema del hambre en el mundo. Es decir, *nuestro* problema del hambre en *nuestro* mundo. Hay que decirlo así, para que esa palabra «mundo» no evoque una realidad lejana y, por ello, extraña. La campaña, que nació y se sustenta en un voluntariado cristiano mayoritariamente femenino, pretende, en primer lugar, que nos dejemos afectar por el sufrimiento de las personas que mueren de hambre o no tienen acceso a una alimentación digna.

Este objetivo nos suele recordar la importancia del pan.

El pan (el pan de trigo o sus equivalentes) es un símbolo fundamental en todas las culturas del mundo. Lo es porque el hambre es esencial al ser humano. ¿Qué es la persona humana?... Un ser hambriento. ¿Qué necesita toda persona humana para vivir?... Saciar constantemente su hambre. El pan es lo más necesario para el ser humano.

Un experto impartía una charla a un grupo de voluntarios de una ONG. Para motivarles en su tarea fue anotando en la pizarra una lista de necesidades que tenemos los humanos para sobrevivir. Viendo esa lista, mi impresión fue que se quedaba corto.

Entonces recordé una anécdota que cuentan de Rilke.

Yendo cada día a la universidad en París en compañía de una amiga, el poeta encontraba una mujer que pedía limosna. Él nunca le daba nada, mientras que la compañera solía darle una moneda. La joven se lo reprochó y el poeta repuso: «Le tendríamos que regalar algo a su corazón, no sólo a sus manos». Al día siguiente, Rilke llegó con una espléndida rosa, la puso en la mano de la mujer, quien alzó la vista, miró al poeta, se levantó como pudo, tomó su mano y la besó. Luego, se fue, estrechando la rosa en su regazo. Durante una semana nadie la volvió a ver, pero ocho días después, la mendiga apareció de nuevo sentada en la misma esquina, silenciosa, inmóvil como siempre. «¿De qué habrá vivido todos estos días que no recibí nada?», preguntó la joven. «De la rosa», respondió el poeta.

El hambre que parece más «urgente» es el que se siente en el estómago; su solución es el pan físico, que logra la saciedad durante un rato. El hambre que se vive en las emociones y sentimientos, se puede saciar con terapias, ejercicios, conductas, gestos...; su efecto es algo más duradero (como, por ejemplo, una semana, tras la impresión de recibir una rosa como signo de cercanía y afecto). El hambre que se vive en el corazón se sacia con la aceptación de una Verdad, un Bien, un Amor sin límites.

Jesús dio de comer, sació gratuitamente los estómagos de una multitud. Cuando explicó lo que había ocurrido dejó desconcertados a sus discípulos:

«Os aseguro que vosotros no me buscáis porque hayáis visto las señales milagrosas, sino porque habéis comido hasta hartaros. No trabajéis por la comida que se acaba, sino por la comida que permanece y os da vida eterna. Esta es la comida que os dará el Hijo del hombre, porque Dios, el Padre, ha puesto su sello en Él» (Jn 6, 26-27).

Más tarde llegará a decir: «yo soy el pan de vida» (v. 35). Es decir, lo único necesario para saciar el hambre y seguir viviendo. Lo único urgente y necesario para que cualquier persona humana viva.

Bien entendido que fue el mismo Jesús quien alimentó a la multitud que sufría el estómago vacío. Para él no eran tres panes, sino uno solo; los dos primeros son un signo, una señal, del «verdadero-auténtico pan de Vida».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Relleu a la Residència Sant Josep Oriol

El passat 28 de gener va ser un dia de celebració especial a la Residència sacerdotal Sant Josep Oriol, que acull preveres jubilats i ancians de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

El motiu era l'agraïment i homenatge a Mn. Josep Serra que durant els últims anys s'ha ocupat de la direcció d'aquesta casa per als sacerdots grans. A partir d'ara, prenen el relleu en aquest servei Mn. Saturnino Rodríguez, com a director-gerent, i Mn. Enric Termes com a vicedirector.

L'acte va consistir a la pregària de l'Hora Menor i el posterior dinar de germanor en el nou menjador que es va inaugurar en aquesta diada. Van fer-se presents l'arquebisbe de Barcelona i els bisbes de



Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, a més del cardenal Martínez Sistach, que viu a la mateixa residència.

50 anys de presència del Camí Neocatecumenal



Primera comunitat de la Parròquia de les Santes Juliana i Sempronía, amb membres del 1971 i altres actuals

El 1971 quan van néixer les primeres comunitats neocatecumenals a Barcelona. Concretament, el 12 de desembre del 1971 va néixer la que

actualment és la primera comunitat de la Parròquia de les Santes Juliana i Sempronía.

Per aquest motiu joió, el dia 29 de gener de 2022, a les 18 h,

es va celebrar a la Sagrada Família la missa de commemoració del 50è aniversari del naixement de la primera comunitat neocatecumenal en aquestes terres. L'eucaristia va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella i Omella, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel seu bisbe auxiliar, Javier Vilanova, i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés.

S'hi van aplegar membres del Camí Neocatecumenal de moltes comunitats presents a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i, en menor grau, de Girona, Tarragona, Lleida i Vic, arribant a uns 2.500 presents a la Sagrada Família.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi ha 17 comunitats neocatecumenals en quatre parròquies, amb uns 400 membres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

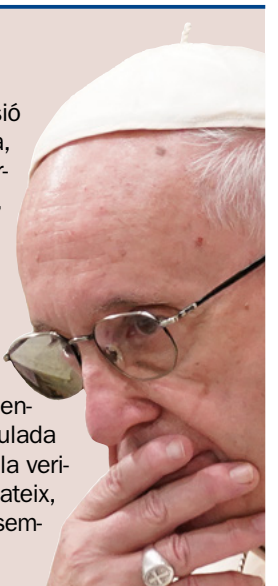


@Pontifex: «El Senyor Jesús ve a la nostra trobada en el rostre del germà marginal i descartat, del migrant menyspreat, rebutjat i oprim; però també del migrant que viatja cap a una esperança, cap a una convivència més humana» (3 de desembre).

@Pontifex: «Benvolguts germans i germanes amb discapacitat, el Papa i l'Església estan prop de vostès de manera especial, amb afecte i tendresa. Nosaltres, tots junts, som Església perquè Jesús ha triat ser el nostre amic» (3 de desembre).

@Pontifex: «Voldria exhortar a una visió comunitària davant la qüestió migratòria, a dirigir l'atenció als més necessitats perquè, segons les possibilitats de cada país, siguin acollits, promoguts i integrats en el ple respecte dels seus drets humans i la seva dignitat» (4 de desembre).

@Pontifex: «En la seva humilitat, Maria sap que tot ho rep de Déu. Per això, està lliure de si mateixa, completament orientada a Déu i als altres. Maria Immaculada no té ulls per a si mateixa. Aquí està la veritable humilitat: no tenir ulls per a un mateix, sinó per a Déu i per als altres» (8 de desembre).



Festa de la Presentació del Senyor

El passat 2 de febrer es va celebrar aquesta festivitat, que ens recorda el dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al Temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare. Per aquest motiu és la Jornada Mundial de la Vida Consagrada i, recordant els personatges ancians, Simeó i Anna, que van reconèixer el Fill de Déu, és també el dia dels patrons del moviment Vida Creixent.

A la Catedral de Sant Llorenç es va celebrar l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per diversos capellans, amb la tradicional benedicció de la llum i de les candeles.

Des de la Delegació per a la Vida Consagrada es van fer present tant els religiosos i religioses traspassades a la Casa del Pare durant l'últim any, com els qui enguany celebren l'aniversari de la seva professió religiosa, amb gran agraïment a Déu:

- 75 anys de professió religiosa de sor Maria Paz Arrieta, hospitalària del Sagrat Cor.
- 70 anys de professió religiosa de la Gna. Iluminda Merino Tejedor, carmelita de Sant Josep.
- 60 anys de professió religiosa de la mare abadesa Montserrat Viñas Santos, monja benedictina de Sant Benet de Montserrat; i del P. Berna-



Benedicció de la llum i les candeles

bé Dalmau i Ribalta, monjo benedictí de Montserrat.

- 50 anys de professió religiosa del P. Abat Josep M. Soler i Canals, monjo benedictí de Montserrat; de la Gna. Maria del Carme Ibáñez Porcel, carmelita missionera; del Hno. José L. Fonseca Bravo, hospitalari de Sant Joan de Déu; del Hno. Francisco Muñoz García, hospitalari de Sant Joan de Déu; del Hno. Fernando Aguiló Martínez, hospitalari de Sant Joan de Déu.
- 25 anys de professió religiosa del Hno. Eduardo Ribes Argente, hospitalari de Sant Joan de Déu.

La Paraula, font de consol i esperança



Aquest era el lema de la **VI Setmana de la Bíblia, que a la nostra diòcesi va dinamitzar diversos actes** en llocs diferents de la diòcesi: des de la missa del Diumenge de la Paraula a la Catedral de Sant Llorenç, amb l'entronització

de la Bíblia, a reflexions bíbliques i *lectio divina* a les parròquies de Santa Eulàlia, de Pallejà o de Sant Pere de Gavà, passant també per actes telemàtics, com la sessió del dissabte 29 de gener, de comentar sobre el lema i diàleg amb els participants.

A Vilafranca del Penedès va tenir lloc una Celebració de la Paraula, amb l'assistència d'una cinquantena de fidels. La part central de l'acte va ser la lectura dialogada, sencera, del *Càntic dels càntics*. La biblista Marisa Melero va fer una introducció del text, i tot seguit 9 lectors van llegir aquest llibre de l'Antic Testament, alternant-se veus masculines i femenines i la que feia de cor.

Tots els assistents van valorar molt positivament l'experiència, que era la primera vegada que es feia, com una manera d'apropar més als creients i al públic en general els textos bíblics i el seu missatge.

Matrimoni: és més del que creus

SETMANA DEL MATRIMONI
14-20 febrer 2022

De la bellesa a la Bellesa en el matrimoni
una vocació concreta a la santedat

Catequesi a càrrec d'Anna Grau i Ignasi Segura **Dijous, 17 de febrer 21:00**

Entrada lliure Parròquia Sant Josep Obrer Sant Boi de Llobregat

Es más de lo que crees. ¿Quieres saber por qué? Entra en matrimonioesmas.org y descúbrela. matrimonioesmas.org

Del 14 al 20 de febrer se celebra la primera «Setmana del Matrimoni», una iniciativa de les delegacions diocesanes de Família i Vida a Espanya, que vol ser una oportunitat per tal que els matrimonis renovin el seu amor esponsal, però també com a apropament als matrimonis cristians que viuen llunyans de la vida de l'Església, i per mostrar en general a la societat la bellesa del matrimoni en Crist. Entre les novetats d'aquesta Setmana hi ha la creació d'una app per «activar» la vida matrimonial. Aquesta i altres informacions, es poden consultar a matrimonioesmas.org

En el marc d'aquesta campanya, a la nostra diòcesi el proper dijous 17 de febrer, a les 21 h, a la Parròquia de Sant Josep Obrer (Sant Boi de Llobregat) tindrà lloc una ponència sobre «El matrimoni, vocació a la santedat» per part de dos joves, Ignasi Segura i Anna Grau.

AGENDA

► **Sons Corbera: Concert a Santa Maria.** Divendres 18 de febrer, a les 20.30 h, a la Parròquia de Santa Maria, concert de l'Euroquartet Barcelona, en el 7è cicle de concerts que organitza l'entitat. Cal reserva prèvia a www.sonscorbera.com. Taquilla inversa.

► **Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.** En continuïtat amb les seves reunions periòdiques, la propera cita serà el dia 14 de febrer, a Terrassa, després de l'entrada oficial de Mons. Salvador Cristau com a bisbe titular de la seu egarenca el dia 5 de febrer.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dimarts [Jm 1,12-18 / SI 93 / Mc 8,14-21]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de la Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimecres [Jm 1,19-27 / SI 14 / Mc 8,22-26]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càs-

cia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Dijous [Jm 2,1-9 / SI 33 / Mc 8,27-33]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Divendres [Jm 2,14-24.26 / SI 111 / Mc 8,34-9,1]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsola (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat

Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ Dissabte [Jm 3,1-10 / SI 11 / Mc 9,2-13]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Sa 26,2-7-9.12-13.22-23 / SI 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

Diumenge VI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Feliços els pobres. Ai de vosaltres, els rics»



Sermó de la muntanya (1877),
de Carl Heinrich Bloch

Tots coneixem les benaurances però ens sonen més les de Mateu que les de Lluc que llegim avui. Bàsicament hi ha dues diferències. Mateu parla de nou benaurances i Lluc només de quatre, però aquest evangelista porta les «malaurances» que no es troben a Mateu: «ai de vosaltres, els rics»... Els matisos són també diferents. Però el més important és el missatge, el mateix en ambdós evangelistes: la felicitat que ofereix Crist és totalment diferent de la del món. Mai no se'ns hauria ocorregut dir que són *feliços* justament els *pobres, els qui ploren, els perseguits, els qui passen fam*. No es tracta, tanmateix, de dir que és bona la pobresa o el plor o la persecució, sinó saber que, malgrat aquestes circumstàncies negatives de la vida, aquesta pot ser viscuda en felicitat quan tenim posada tota la nostra confiança i esperança en el Senyor. És a dir, no hem de buscar la felicitat en la riquesa, en les festes, en el menjar i beure, en ser benvistos, sinó que la felicitat plena i total només es troba en Déu. D'aquí el contrast: *Ai de vosaltres, els rics, els qui ara aneu tips, els qui ara rieu, ai quan tota la gent parli bé de vosaltres*, perquè heu entrat en el camí equivocat, no en el camí de la vida, en el camí del Regne. Ara ja fem experiència d'aquest Regne que inclou justament la preocupació pels més pobres, pels que ploren, pels que sofreixen. En aquest sentit entenem la primera lectura: *Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret*: posa la seva confiança en les realitats humanes. En canvi, *beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat*. És el mateix que diu Jesús amb altres paraules. I Pau ens recorda el punt central de la nostra fe: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort*. La resurrecció de Crist ens dona la certesa que només en ell es troba la vida autèntica, la felicitat que proclamen les benaurances. Una felicitat ara i aquí i una felicitat plena, un cop ressuscitats.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la primera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xar-dosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariem submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó.

Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Esto dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y busca el apoyo de las criaturas, apartando su corazón del Señor.

»Será como un cardo en la estepa, que nunca recibe la lluvia; habitará en un árido desierto, tierra salobre e inhóspita. Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que alarga a la corriente sus raíces; no teme la llegada del estío, su follaje siempre está verde; en año de sequía no se inquieta, ni dejará por eso de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatara el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos: Si se anuncia que Cristo ha resucitado de entre los muertos, ¿cómo dicen algunos de entre vosotros que no hay resurrección de muertos? Pero si los muertos no resucitan, tampoco Cristo ha resucitado; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguís estando en vuestros pecados; de modo que incluso los que murieron en Cristo han perecido.

Si hemos puesto nuestra esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de toda la humanidad. Pero Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, Jesús bajó del monte con los Doce, se paró en una llanura con un grupo grande de discípulos y una gran muchedumbre del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les decía: —«Bienaventurados los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Bienaventurados los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Bienaventurados los que ahora lloráis, porque reiréis. Bienaventurados vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegaos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero, ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que vuestros padres hacían con los falsos profetas.»